

Λήξεις τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου τῶν Ἑλληνικῶν ἱατρῶν.

Ἡ τὴν 6 Ἀπριλίου ἀρξαμένη τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς Σύνοδος τῶν Ἑλληνικῶν ἱατρῶν ἐπεράτωσε ταύτας τὴν 9 ἰδιούμενης, κηρυχθεῖσης τῆς λήξεως ὑπὸ τοῦ προέδρου κ. Ἀναγνωστάκη διὰ τῆς ἐξῆς ὥραίας προσκαλίσεως, ἣν πρὸς τὰ μέλη ἀπηύθυνε:

«Κύριοι,

Ἡ Σύνοδος ἡμῶν ἐπεραιώθη αἰσιῶς εἰς τὸ τέρας τῶν σπουδαίων αὐτῆς ἐργασιῶν. Ἐτι μικρὸν καὶ ἀνήκει διὰ παντὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Αὐτὴ θέλει ἀποφανθῇ ἂν ἡ ὁμηγορία αὐτῆς ἐδικαίωσε τὰς ἐλπίδας, ἐφ' αἷς συνεκλήθη. Ὅτι, τὸ ὅμως εἶνε γνωστὸν ἀπὸ τοῦδε, εἶνε ὅτι ἡ πρώτη αὐτῆς ἐπιστημονικὴ Σύνοδος τῶν Ἑλλήνων ἔθηκε τὰ θεμέλια ἔργου γενναίου καὶ ἀνδρικοῦ, ἐτόνωσε τὸ θάρρος, ἀνύψωσε τὸ φρόνημα, καὶ ἠρέτισε τὴν ἀμιλλαν, ἐν ὅτῳ τοῦτο κέντρον, τὸ μηδὲν ἔξω καθέσθαι οὐδὲ βαθυμεῖν εἶνε ἡ πεποίθησις ὅτι οὐκέτι ἀπλῶς θφείλομεν, ἀλλὰ καὶ δυνατόμεθα νὰ ἐργασθώμεν ἰδίαις χερσὶν εἰς τὴν ἐκ νέου οἰκοδομήν Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης. Οὐδὲ διατάξω νὰ εἶπω ὅτι πολλὰ τῶν ἐπιστημονικῶν προϊόντων, τῶν μετριοφρόνων ἐκτεθειμένων ἐν τῇ στενῇ ταύτῃ αἰσούσῃ, ἤδυναντο ἀνευρυθίσαι νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς κόσμον εὐρύτατον. Ἀλλ' ὅτι, πρὸ πάντων εἶνε ἐνθαβρυντικόν, τὴν σκοπιμότητα τῶν ἐπιστημονικῶν τούτων συνελεύσεων δὲν ἐγίνωσκον μόνον. Τὴν κατένευσε βαθεῶς τὸ εὐφύως κοινόν, τὸ μετὰ τόσῳ ἐνδιαφέροντος ἀκολούθησαν βῆμα πρὸς βῆμα τὰς ἐργασίας ἡμῶν. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνον οὐδὲν ἐθνικὸν γεγονός ἡξιώθη τόσον ἐνθέρμου ὑποδοχῆς. Τὸ ἔθνος ἡσθάνθη ὅτι αἱ ἐπιστημονικαὶ αὗται σύνοδοι εἶνε τεκμήρια ἐνηλικιότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ νοῦς, ἐγκαινίζοντα ἐποχὴν αὐτοπάρκτου ζωῆς. Ὑπὸ τοιαύτας ἐμπνεύσεις, οὐτὲ ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀληθείας ἀξίας, οὐτὲ τὰ μέσα ἀκριβεστέρας ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης θέλουσι ποτὲ ἐπιλείψει. Ἐὰν ἡ φράσις μοι ἐπιτρέπεται, «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν» πρὸς ὅτι, εἰλικρινὲς ἀφορρᾷ εἰς ὄφελος καὶ τιμὴν τῆς πατρίδος τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εἶνε γενναῖον. Προπέμψοντες τοὺς προσφιλεῖς συναδέλφους, τοὺς ἐλθούσας ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἐπ' ἐλπίσι χρησταίς. Κηρυξάτωσαν τοῖς ἀπανταχοῦ ὁμοφύλοις ὅτι συντάσσοντες ἀνευδότης τὰς δυνάμεις ἡμῶν τὰς πνευματικὰς, ἀνυπόμονοι νὰ βαδίσωμεν ὑπὸ μίαν σημαίαν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ πολιτισμοῦ».

Κατὰ τὸ τετραήμερον διάστημα τῶν ἐργασιῶν τῆς ληξάσης συνόδου ἐγένοντο 6 συνεδριάσεις, καθόσον τὴν τρίτην καὶ τετάρτην ἡμέραν τὰ μέλη συνήρχοντο δις, πρὸ μεσημβρίας καὶ μετὰ μεσημβρίαν. Μετέσχον δὲ τῶν συνεδριάσεων τούτων ἐν ὅλῳ περὶ τοὺς 142 ἱατροί, ἐξ ὧν 93 ἐξ Ἀθηνῶν, 9 ἐκ Πειραιῶς, 28 ἐκ τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν, καὶ 12 ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων 1 ἦλθεν ἐκ Καΐρου, 1 ἐξ Ἀλεξανδρείας, 1 ἐκ Θεσσαλονίκης, 1 ἐκ Κρήτης, 3 ἐκ Σμύρνης καὶ 5 ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ Σύνοδος διέτριψε περὶ 44 περίπου ὅματα τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ἀναγόμενα εἰς τοὺς διαφόρους αὐτῆς κλάδους, ἅτινα ἀνέπτυξαν ἢ συνεζήτησαν 50 περίπου ἐκ τῶν μελῶν. Μὴ ἐπαρκέσαντες δὲ τοῦ χρόνου ὅπως ἀναγνωσθῶσι καὶ ἑτέροις τινες διατριβαὶ παρεσκευάσθησαν ὑπὸ μελῶν τινῶν, κατετέθησαν αὗται εἰς τὸ προεδρεῖον, ὅπως δημοσιευθῶσι καὶ αὗται ἐν τοῖς ὅσον οὕτω ἐκτυπούμενοι πρακτικῶς.

Τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου ἐπεσφράγισε λαμπρὸν γεῦμα ἀποχαιρετισμοῦ ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγίλλας παρατεθέν τοις μέλεσι τὸ ἐσπέρας τῆς τελευταίας τῆς Συνόδου συνεδριάσεως, εἰς ὃ προσκληθέντες παρεκάθησαν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Λομβάρδος, ἐπίτιμος τῆς Συνόδου πρόεδρος, ὁ Δῆμαρχος Ἀθηναίων καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶς». Ἐτερον δὲ γεῦμα ἐπηκολούθησε τοῦτο, δοθὲν ἐν Φαλήρῳ τὴν ἐποῦσαν ἐσπέραν ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶς», καθ' ὃ ἐν μεγίστῃ φαιδρότητι τὰ μέλη ἀπεχαιρέτισαν ἀλλήλα, μέλλοντα νὰ συνέλθωσιν εἰς δευτέραν Σύνοδον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς φησὶν ὑπὸ τοῦ προέδρου κ. Ἀναγνωστάκη κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΑΡΒΙΝ

Τοῦ Καρόλου Δάρβιν, τοῦ ἐπιφανεστάτου τῶν καθ' ἡμᾶς φυσιολόγων, οὕτως τὸν θάνατον ἀνῆγγελεον ἡμῖν ὁ τηλεγράφος, βιογραφίαν ἐκτενῆ δημοσίευσεν ἄλλοτε ἡ «Ἐστία» (ἐν ἀριθ. 186 τῆς 22 Ἰουλίου 1879). Χάριν δὲ τῶν μὴ τυχόν ἀναγνωσάντων αὐτὴν συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπὶκαίρον νομίζομεν, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονος, νὰ συνοψίσωμεν ἐνταῦθα τὰ κυριώτερα τοῦ βίου αὐτοῦ.

Ὁ Κάρολος Δάρβιν ἐγεννήθη τῇ 12 Φεβρουαρίου 1809 ἐν Schrewsbury. Ἐνταῦθα ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα μαθήματα, φοιτήσας ἐπὶ ἐπτά ἔτη ἐπὶ τῷ αὐτόθι σχολεῖον μέχρι τοῦ 1825, ὅτε ἐκκαίδεκαετῆς γενόμενος μετέβη εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Ἑδιμβούργου, ὅπου δ' ἔτη βαρύτερον εἰς τὴν Κανταβριγίαν. Ἐνταῦθα συνήψε φιλίαν πρὸς τὸν Henslow, τὸν καθηγητὴν τῆς βοτανικῆς, ὁ ὁποῖος ὑπέθαλψε τὴν κλίσιν τοῦ νέου πρὸς τὰς φυσικοῖστορικὰς σπουδὰς καὶ ἐπέδρασεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ γειραγωγίαν εἰς τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τῆς ἐπιστήμης. Ὑποστάς τῷ 1831 τὰς ἐξετάσεις αὐτοῦ ἐν Κανταβριγίᾳ ὁ Δάρβιν, ἐγένετο διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας. Ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ νεανικῆς ἡλικίας ἠρέσκετο τὰ μέγιστα συλλέγειν φυσικὰ σώματα καὶ παρατηρῶν τὰ ἔθνη τῶν ἀγρίων ζώων, ἐν Σκωτίᾳ δὲ διατρίβων ἀφιερῶντο εἰς ἔρευναν ἀτελεστέραν τινῶν θαλασσίων ζώων, ἅτινα εἰδίδεον αὐτὸν νὰ συλλέγῃ καὶ σπουδάζῃ ὁ διδάκτωρ Grand. Πλὴν τούτου ὁ Δάρβιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν Κανταβριγίᾳ ἐνησχολεῖτο περὶ τὰ ἔντομα, ἰδίως δὲ καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς περὶ τοὺς καθάρους. Ἐκεῖ δὲ ἐγένετο ἐγκρατής καὶ τῆς γεωλογίας προτραπείς εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Henslow, καὶ ἐπεδόθη καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ζωῆς τῶν πτηνῶν. Ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν βιβλίων τὸ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρον αὐτὸν ἦσαν αἱ περιγραφαὶ τῶν περιηγήσεων τοῦ Οὐμβρόλδου, τὰς ὁποίας ἐπανειλημένως ἀνεγίνωσκε.

Ὡς ἀφειρητὴν ὅμως τοῦ ἐπιστημονικοῦ τοῦ ἀνδρὸς βίου θεωρητέον τὸ ἔτος 1831. Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἤρξατο τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ παιδείσεως καὶ τῆς ἀπαραδειγματίστου ἐπιστημονικῆς δραστηριότητος.

Ὡλοῦμένος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἐπιστημονικῆς περιηγήσεως συνήθρισε περὶ ἑαυτὸν ἑταίριαν περιηγητῶν πρὸς περιοδείαν τῶν Καναρίων νήσων. Συνέπεσε ὅμως τότε νὰ ἀποστείλῃ ἡ βρετανικὴ κυβερνήσις πέραν 10 τηλεβόλων, τὴν «Βεάγλην», εἰς ἐπιστημονικὸν περὶ τὴν γῆν πλοῦν, πρὸς ἐρευναν τῶν παραλίων τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς, τῆς Παταγονίας, τῆς Χιλῆς, τοῦ Περού καὶ τινῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, πλὴν τούτου δὲ καὶ πρὸς καταμετρήσεις μήκους περὶ τὴν γῆν. Ὁ πλοίαρχος Fitz Roy ἐξήγγισεν καὶ συνοδὸν ἐπιστήμονα, ὡς τοιοῦτος δὲ προσνήχθη πρόθυμος ὁ Δάρβιν ἀρνηθεὶς πᾶσαν ἀμοιβὴν ἐπὶ μόνῳ τῷ ὄρῳ νὰ μένωσιν ἀποκλειστικὸν εἰς αὐτὸν κτῆμα αἱ συλλογαὶ τῶν φυσικῶν ἀντικειμένων. Διὰ τινῶν δὲ συστάσεων ὁ Δάρβιν ἐγένετο δευτὸς ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ ναυαρχείου.

Τῇ 27 Δεκεμβρίου 1831 ὁ Δάρβιν ἐπιβαίνων τῆς «Βεάγλης» κατέλιπε τὸν λιμένα Δεσμοπόρτης, ὅπως ἐπὶ 5 ὅλα ἔτη, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς κινδύνους μακρῶν θαλασσοποριῶν καὶ ὁδοποριῶν, ἐγκύψῃ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῆς φύσεως πασῶν τῶν χωρῶν δι' ὧν διήρχετο. Ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτῆς περιήγησις, καθ' ἣν πλὴν τῶν χωρῶν, εἰς ἃς προσήγγισεν ἡ «Βεάγλη» ὁ Δάρβιν εἰσέδουσε καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐνδότερά τῆς Ἀμερικῆς, ἀπέβη λίαν εὐτυχῆς ἀπενεχούσα σπουδαῖα ἀποτελέσματα.

Τῇ 2 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1836 ἐπέβη ὁ Δάρβιν ἐν Φαλμουθ τοῦ πατρίου ἑδάφους, ὅπερ ἔκτοτε οὐδέποτε κατέλιπε. Καὶ τὰ μὲν τρία πρῶτα ἔτη μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ἐξῆλθεν ἐν Λονδίνῳ, ἐνθα κατέταξε τὴν πλουσίαν συλλογὴν τῶν φυσικῶν ἀντικειμένων, διώρθωσε τὰ τοῦ περίπλου ἡμερολόγια καὶ ἐγένετο τακτικὸν μέλος τῆς γεωλογικῆς ἐταιρείας, ἥς ἐξελέγη καὶ ἐπίτιμος γραμματεὺς. Εἴτα δὲ νυμφευθεὶς ἀπεχώρησε τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τοῦ 1842 κατῴκησεν ἐν Down, κώμῃ πεντακοσίων κατοίκων, οὐ μακρὰν τὸ Λονδὸν καίμεν. Ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ ἐξῆς σχεδὸν δι' ἀρκῶς ἀπὸ τεσσαράκοντα ἔτων ὁ Δάρβιν μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἐπεξεργαζόμενος τὰς περιηγητικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις, κυρίως δὲ ἀσχολούμενος ἀπὸ τοῦ 1833 εἰς τὴν κατὰ τὴν ἔρευναν τῶν ζώων τῆς Παταγονίας γεννηθέντων,